

Abstrakt

Kritika buddhismu Fredericha Nietzsche jako zásadně nihilistického vyústila v rozsáhlou odbornou debatu. Tato práce zkoumá a hodnotí validitu a reliabilitu Nietzscheho kritiky prostřednictvím tří ústředních hypotéz ve třech kapitolách. První hypotéza zkoumá spolehlivost Nietzscheho chápání buddhismu, primárně založeného na znalostech svědectví spíše než na přímém zapojení do buddhistických písem. Toto jediné spoléhání se na zdroje z druhé ruky vyvolává otázky o přesnosti jeho interpretací kvůli pokračující debatě o epistemologii ohledně toho, zda lze výpovědní znalosti použít jako jediný zdroj znalostí. Za druhé, analýza se zabývá tím, že Nietzsche je omezeně vystaven pouze theravádové (hinajánové) doktríně buddhismu, přičemž přehlíží doktrinální bohatství a rozmanitost reprezentované jinými významnými školami, jako je mahájána a vadžrajána (tibetský) buddhismus. Toto přehlédnutí vyvolává obavy ohledně zobecnitelnosti jeho závěrů napříč širším spektrem buddhistického myšlení, které se vyznačuje různými přístupy k utrpení, prázdnotě a osvícení. Nakonec práce zkoumá podobnosti mezi Nietzscheho anti-nihilistickými filozofiemi a principy zenového buddhismu. Navzdory svému různorodému zázemí se obě filozofie zavazují k překonání tradičních hodnot a realizaci hlubší, autentičtější formy existence. Konvergence naznačují společný závazek čelit a transformovat existenciální podmínky nihilismu, čímž podkopávají základy Nietzscheho kritiky. Vyhodnocením těchto hypotéz tato teze tvrdí, že Nietzscheho kritika buddhismu je neplatná.